

fremkomme derved, at andre og kostbarere Planer følges end dem, der laa til Grund for Loven.

Finantsministeren: Det maa maasse være mig tilladt strax at besvare det Spørgsmaal, som den ærede sidste Daler henvendte til mig. Han beskrev fuldkommen rigtig, hvorledes det er gaaet til med det af ham omtalte Anliggende. Da jeg bestræbte mig for at gennemføre den Lov, som ifjor blev vedtagen angaaende Ordningen af Færgeforsholdene ved Sallingund og Bilsund, viste det sig, at det Byggeudvalg, som det blev betroet nærmere at gennemgaa Planen for Foretagendet, efter en omhyggelig Undersøgelse kom til det Resultat, at det vilde være uhensigtsmæssigt at udføre Arbejdet ganske efter den Plan, der tidligere havde været lagt for Foretagendet, og at denne Plan krængte til væsentlige Forbedringer, uden hvilke det hele Foretagende ikke vilde kunne blive tilfredsstillende. Udvalget indsendte derfor nye Overslag og Planer, som vilde foranledige en højere Udgift af omtrent 20,000 Rd., og det indstillede i Forbindelse dermed til Finantsministeriet at approbere dette højere Overflag. Naar man nu vil se, hvad den paagjældende Lov indeholder, saa vil man se, at den Intet indeholder om, hvor Meget Foretagendet skal koste. Det forholdes sig ganske rigtigt, som det ærede Medlem, der sidst havde Ordet, sagde, at man efter den tidligere eksisterende Plan antog, at Foretagendet vilde kunne udføres for 60,000 Rd., men denne Begrænsning blev ikke optagen i Loven, som simpelt hen siger, at Foretagendet skal udføres, og at Staten skal betale den ene Halvdel, og Kommunerne den anden Halvdel af Udgiften derved. Imidlertid fandt jeg dog, at det vilde være betænkeligt for Finantsministeren uden videre at approbere en Plan, som med Hensyn til Spørgsmaalet om Udgiften var saa afvigende fra, hvad der nærmest havde foreligget, da Forslaget til Loven blev drøftet, og det var mig derfor meget magtpaaliggende at faae at vide, hvorledes Sagen stillede sig for de nærmest Interesserede, nemlig selve de Amts-kommuner, som skulde udrede Halvdelen af

Udgiften. Sagen blev derfor tilstillet de vedkommende Amtsraad, for det Første i den Hensigt at lære deres Anskuelser at kjende med Hensyn til de omhandlede Punkter, men dernæst ogsaa for at faae deres Samtykke til den forøgede Udgift, hvilket jeg begjærede af den bestemte Grund, at jeg, dersom de havde givet deres Samtykke og havde erklæret sig villige og redebomme til at udrede det større Beløb, saa ikke vilde have taget i Betænkning, under Forventning af Rigsdagens paafølgende Billigelse ved en Tillægsbevilling, at approbere Planen, inden noget formelt Samtykke dertil var indhentet fra Rigsdagens Side, idet jeg nemlig da vilde have for mig haade Erklæringen fra den meget sagkyndige Kommission, som havde været nedsat, og dernæst ogsaa min egen Erkjendelse af, at det var forstandigt og bifaldelsesværdigt, hvad der af den var bragt i Forslag, samt endelig de interesserede Kommuner's Samtykke. I saa Fald vilde jeg, som sagt, altsaa have anset mig tilstrækkelig opfordret til at tage det Ansvar paa mig, som var forbundet med at approbere en saadan Plan, inden Rigsdagen formelt havde givet sit Samtykke. Men nu viste det sig imidlertid, at den ene af de paagjældende Amtskommuner vel var fuldkomment villig til at gaa ind paa den nye Plan og paa at udrede den forøgede Udgift, som var forbunden dermed, men at den anden Amtskommune derimod ikke var villig dertil, og under disse Omstændigheder kunde jeg ikke anse det for rigtigt at approbere nogen Plan, inden jeg havde erfaret Rigsdagens Stilling til Sagen. Efterat jeg først havde sendt Sagen endnu en Gang til Kommissionen, for at den kunde tage under fornyet Overveelse, om det dog ikke vilde være muligt at tilvejebringe et billigere Overflag, og efterat jeg derpaa havde faaet den tilbage fra Kommissionen med den Erklæring, at den efter moden Overveelse var kommen til det Resultat, at Overflaget paa ingen Maade kunde nedsettes, fandt jeg altsaa, at der ikke var Mindet for Finantsministeren at gjøre end at forelægge Sagen for Rigsdagen gennem Forslag til Finantsloven. Det er nu dette, der er flet. Folkethinget har derefter viist sig at være enigt med mig i, at det vilde